ORATIO
DE
S. IVONE

Habita in eiusdem Templo

AD EMINENTISSIMOS

S.R.E. CARDINALES

A SANTE TVRCHIO
Sem. Rom. Cler.

ROMAE, Typis Ignatij de Lazaris. MDCLXXIV.

SVPERIORVM PERMISSV.

ORATIO
DE
S. IVONE

Habita in eiusdem Templo

AD EMINENTISSIMOS

S.R.E. CARDINALES

A SANTE TVRCHIO
Sem. Rom. Cler.

ROMAE, Typis Ignatij de Lazzaris. MDCLXXIV.

SVPERIORVM PERMISSV.

Eminentiss. ac Reuerendiss. Principi

FRANCISCO BARBERINO.

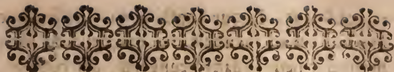
S.R.E. CARD. AMPLISSIMO, & Vicecancellario F.

RGVMENTVM Orationis à me de Sancto Iuone habitæ cum respondeat rebus à te gestis, Eminentissime Princeps, exigit à me, vt illam Tibi soli offeram typis

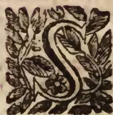
expreſſam. Imago ſpectatur in ſpeculo. Iam Roma, iam Italia, iam Terrarum Orbis probè intellexere, quam optimè de Republica Chriſtiana vniuerſa meritus fueris per iuſtitiam, & benignitatem. Altera Eccleſiæ Dignitatem ſuſtinuit, altera & publicam, & priuatam egeſtatem ſubleuauit. Itaque patere, vt in luce ſua hæc Oratio appareat; conſtabit virtutes Sanctorum non carere hoc tempore imitatione. Vale diu omnibus.

ORA-

ORATIO.

ANCTITAS Christiana, *Eminentissimi Principes*, constat Iustitia, & benignitate. Iustitia reddit vnicuique quod suum est; Benignitas verò dat omnibus, quod nostrum est. Quocirca sanctitatem Iuonis in hoc Dignitatis, & Sapientiæ primario consessu laudaturus, breuiter commonstrabo has geminas illius partes, hoc est Iustitiam, & Benignitatem præclarè ab ipso fuisse expressas. Sic exemplo tanti Viri intelligemus, quænam sint officia eorum, qui publicam iuris personam repræsentant.

Iustitiæ nomen laudatur semper, non semper amatur; Siquidem omnes volumus, vt sua cuique reddantur, non omnes ea reddimus, aut conamur reddi, seu vitio, seu morbo humanæ indolis, quæ vel pudore restituendi tanquam rea cruciatur, vel timore offendendi, tanquam seue-

ra,

ra, cohibetur. Itaque Sanctissimus Vir in hanc maximè curam incubuit, vt quidquid ad alios pertineret nequaquam negligeret, aut cuperet, gnarus Diuinæ Iustitiæ fulmine percelli humanæ Iustitiæ violatorem. Quin etiam grauissimè increpabat illud hominum genus, qui non tam veritati gratificantur, quam potentiæ; persuaserat enim sibi, neminem peius de humana natura mereri, quam qui contempta veritate violare iuris sanctimoniam non erubescit; Siquidem pereunte iure, perit tandem potentia.

Atque hac de causa tantum benignitati tribuit, quæ dum propria largitur, aliena fastidit. O spectaculum æternitate dignum. Vitam, fortunam, doctrinam, triplex videlicet mortalitatis subsidium ità charitatis vinculo coniunxerat, vt quolibet momento, in omnem egentium necessitatem, citra vllam seu dignitatis, seu valetudinis exceptionem semper aduolaret hoc triplici velut ære munitus. Aduocabat Orphanus, Vidua inuocabat, suspirabat Ægrotus, Vinctus expectabat; Statim ipse aderat, quasi è benignitatis ærario, promptè, liberalitèr, amanter. Sustentabat illos ope, patrocinio tuebatur, complectebatur præsentia. Pereuntem familiam, virginitatem periclitantem, nutantem veritatem, Ecclesiam trepidantem opere, manu, vultu, & ore recreabat; Hunc Heroem benignitate armatum reuere-

reba-